

Manase și Amon

- 21:1-25 -

Dacă Ezechia a fost cel mai bun împărat din istoria relatată în Împărați, Manase a fost cel mai rău. Cele două extreme ale regalității sunt așezate de istorie una lângă alta. Cum este posibil ca cel mai bun împărat să fie succedat de cel mai rău împărat? Oare atât de mare să fi fost neveghearea lui Ezechia din timpul vizitei celor din Babilon? Oare nu s-a ocupat Ezechia suficient de mult de Manase? Manase avea 12 ani când a devenit împărat. Este foarte probabil ca el să fi fost și unicul copil al lui Ezechia. Ori cum am încerca să legăm apariția pe tron a lui Manase de neveghearea și fisurile inimii lui Ezechia, un lucru este cert: fisurile sunt prea mici în comparație cu monstrul spiritual care s-a ridicat în Iuda. Dacă neveghearea inimii celui mai bun împărat ar cauza ridicarea pe tron al lui Manase, atunci suntem pierduți. Ar însemna că toți cei care nu ne vom ridica la înălțimea lui Ezechia (și suntem mulți în această situație) am da naștere unui monstru mai hidos decât Manase. Dacă ar fi așa, istoria poporului sfânt s-ar frânge în maxim două generații. Cu siguranță că nu trebuie să judecăm simplist. Am comentat deja că există o relație spirituală de influență între împărat și popor. Dar influența este reciprocă. Atât împăratul influențează destinul spiritual al poporului, cât și poporul profilul împăraților care succed la tron. Ezechia a făcut o mare reformă. Dar oare poporul a răspuns din inimă acestei reforme? Cartea Isaia ne descoperă că Iuda mai degrabă s-a conformat reformei lui Ezechia decât să se lase transformat de ea. Ezechia a adus o gură de exigență spirituală, dar inima poporului a rămas departe de Domnul. Manase a fost adus în existență, mai degrabă de realitatea spirituală din poporul Domnului. Persistența în păcat și respingerea harului adus de Ezechia au contribuit probabil la intrarea în istorie a celui mai rău împărat: Manase.

De ce a fost Manase cel mai rău împărat? Pentru că el este cel care a împins în mod irevocabil istoria lui Iuda spre robia babiloniană. Este celebră expresia: *din pricina lui Manase*. Sunt mai multe pasaje care îl prezintă pe Manase ca și cauză a robiei babiloniene. Deși după el, Iosia face o reformă asemănătoare cu a lui Ezechia, cursul istoriei către pedeapsa finală nu mai poate fi oprit. Cauza: **Manase**! Iată ce îi spune Domnul lui Iosia:

14. „Preotul Hilchia, Ahicam, Acbor, Șafan și Asaia, s-au dus la proorocița Hulda, nevasta lui Șalum, fiul lui Ticva, fiul lui Harhas, păzitorul veșmintelor. Ea locuia la Ierusalim, în cealaltă mahala a cetății. După ce i-au vorbit,

15. ea le-a zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel: „Spuneți omului care v-a trimis la mine:

16. „Așa vorbește Domnul: „Iată, voi trimite nenorociri asupra locului acestuia și asupra locuitorilor lui, după toate cuvintele cărții pe care a citit-o împăratul lui Iuda.

17. Pentru că M-au părăsit și au adus tămâie altor dumnezei, mâniindu-Mă prin toate lucrările mâinilor lor, mânia Mea s-a aprins împotriva locului acestuia și nu se va stinge.”

18. Dar să spuneți împăratului lui Iuda care v-a trimis să întrebați pe Domnul: „Așa vorbește Domnul Dumnezeul lui Israel despre cuvintele pe care le-ai auzit:

19. „Pentru că ți s-a mișcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă și de blestem, și pentru că ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea, și Eu am auzit – zice Domnul. –

20. De aceea, iată, te voi adăuga la părinții tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău și nu-ți vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia.” Ei au adus împăratului răspunsul acesta.”

(2 Imp. 22:14-20)

Iosia cu reforma sa minunată reușește doar să amâne judecata. Poporul se conformează reformei, dar reforma nu mai aduce transformare reală în inima națiunii. Inima națiunii este ireversibil infectată de rătăcirea adusă de Manase.

În 2 Împărați 21:10-15, Domnul anunță prin proorocii Săi pedeapsa finală ce va veni peste Iuda. Cauza pedepsei este afirmată cât se poate de clar: *pentru că Manase*

10. „Atunci Domnul a vorbit astfel prin robii Săi proorocii:

11. „Pentru că Manase, împăratul lui Iuda, a săvârșit aceste urâciuni, pentru că a făcut mai rău decât tot ce făcuseră înaintea lui Amoriții și pentru că a făcut și pe Iuda să păcătuiască prin idoli lui,

12. iată ce zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Voi aduce peste Ierusalim și peste Iuda nenorociri care vor asurzi urechile oricui va auzi vorbindu-se de ele.

13. Voi întinde asupra Ierusalimului frânghia ca asupra Samariei, și cumpăna, ca asupra casei lui Ahab: și voi curăța Ierusalimul, ca o farfurie, care se curăță și se răstoarnă cu fața în jos, după ce a fost curățată.

14. Voi părăsi rămășița moștenirii Mele și-i voi da în mâinile vrăjmașilor lor; și vor ajunge de jaf și prada tuturor vrăjmașilor lor,

15. pentru că au făcut ce este rău înaintea Mea și M-au mâniat din ziua când au ieșit părinții lor din Egipt până în ziua de azi!”

(2 Imp.21:10-15)

În Cronici aflăm că Manase s-a pocăit la sfârșitul vieții și a curățit țara de idolatrie. Aparent, a reparat răul făcut. Dar nu a fost așa. El a curățit țara de idolatria exterioară, dar nu a mai putut curăți răul din inima poporului. Acest rău a fost transmis generațiilor următoare și consecința finală a fost robia babiloniană. Iată că nici însuși Manase nu a mai putut opri răul adus tot de el pe scena istoriei lui Iuda.

Tot cu privire la Manase este celebrul pasajul din Ieremia 15:

1. „Domnul mi-a zis: „Chiar dacă Moise și Samuel s-ar înfățișa înaintea Mea, tot n-aș fi binevoitor față de poporul acesta. Izgonește-l dinaintea Mea, ducă-se!
2. Și dacă-ți vor zice: „Unde să ne ducem?”, să le răspunzi: „Așa vorbește Domnul: „La moarte, cei sortiți la moarte, la sabie, cei sortiți sabiei, la foamete, cei sortiți foametei, la robie, cei sortiți robiei!”
3. Căci voi trimite împotriva lor patru feluri de nenorociri, zice Domnul: sabia, ca să-i ucidă, câinii, ca să-i sfâșie, păsările cerului și fiarele pământului, ca să-i mănânce și să-i nimicească.
4. Îi voi face de pomină pentru toate împărățiile pământului, **din pricina lui Manase, fiul lui Ezechia, împăratul lui Iuda, și pentru tot ce a făcut el în Ierusalim.**
5. Căci cine să aibă milă de tine, Ierusalime, cine să te plângă? Cine să meargă să te întrebe de sănătate?”
6. „M-ai părăsit, zice Domnul, ai dat înapoi; de aceea Îmi întind mâna împotriva ta și te nimicesc: sunt sătul de milă.
7. Îi vântur cu lopata, la porțile țării; îi lipsesc de copii, pierd pe poporul Meu, căci nu s-au abătut de la căile lor.
8. Văduvele lor sunt mai multe decât boabele de nisip din mare; peste mama tânărului aduc un pustiu ziua în amiaza mare; fac să cadă deodată peste ea necazul și groaza.
9. Cea care născuse șapte fii tânjește, își dă sufletul; soarele ei apune când este încă ziuă: este roșie, acoperită de rușine. Pe cei ce mai rămân, îi dau pradă sabiei înaintea vrăjmașilor lor, zice Domnul.”

Nici mijlocirile lui Ieremia nu au mai putut schimba soarta lui Iuda. Și iată că nici mijlocirile lui Moise și ale lui Samuel la un loc nu ar mai fi putut schimba soarta pe care Manase o amprentase istoriei lui Iuda.

La finalul cărții 2 Împărați, în capitolul 24, înainte de ducerea în robia babiloniană, autorul îl amintește din nou pe Manase:

1. „Pe vremea sa, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a pornit cu război. Ioiachim i-a fost supus trei ani; dar s-a răsculat din nou împotriva lui.
2. Atunci Domnul a trimis împotriva lui Ioiachim cete de Haldei, cete de Sirieni, cete de Moabiți și cete de Amoniți; le-a trimis împotriva lui Iuda, ca să-l nimicească, după cuvântul pe care-l spusese Domnul prin robii Săi proorocii.
3. Lucrul acesta s-a întâmplat numai după porunca Domnului, care voia să lepede pe Iuda dinaintea Lui, din pricina tuturor păcatelor săvârșite de Manase,
4. și din pricina sângelui nevinovat pe care-l vărsase Manase și de care umpluse Ierusalimul. De aceea, lucrul acesta Domnul n-a vrut să-l ierte.”

Deci în concluzie, Manase este o cauză esențială a robiei babiloniene și răul adus de el în Iuda nu a mai putut fi oprit:

- Nici de Manase însuși, care s-a pocăit la sfârșitul vieții și a curățit țara de idolatrie.
- Nici de marea reformă a lui Iosia, care a fost la o înălțime similară cu cea a lui Ezechia.
- Nici de mijlocirile fierbinți ale lui Ieremia.

Există o judecată a națiunilor, și există un pahar al nelegiurii națiunilor.. Când acest pahar se umple, drumul spre judecată pare să devină ireversibil. Așa a fost cu popoarele canaanite care deveniseră un focar de infecție spirituală ce trebuia extirpat de pe fața pământului. Canaaninții trebuiau nimiciți cu desăvârșire. Trebuiau nimiciți și copiii, și femeile, chiar și cele însărcinate. Se pare că există niște legități în destinul popoarelor cu privire la transmiterea răului de la o generație la alta. Fântâna genetică a popoarelor canaanite părea să fie ireversibil infectată. Aceste legități (care sunt dincolo de înțelegerea noastră și pe care le putem doar întrezări sau intui) interferează probabil cu genetica și cu terenul legal pe care îl câștigă lumile spirituale asupra unor națiuni în urma păcatelor acestora. Se pare că după ce o națiune depășește un anumit prag al răului, ea devine doar o poartă de intrare în istorie a celor răi. Se pare că dintr-o astfel de națiune nu se mai poate naște o generație sfântă, o generație cu o inimă îndreptată spre bine. Generațiile care se nasc sunt mai rele decât cele anterioare și tot așa. Aceasta nu înseamnă că acele generații nu au libertate de alegere, dar se pare că se pot naște din acel popor doar generații care vor alege și mai mult răul. Chiar și pasajul de față despre Iuda ne sugerează existența acestui prag al răului în dreptul națiunilor:

14. „Voi părăsi rămășița moștenirii Mele și-i voi da în mâinile vrăjmașilor lor; și vor ajunge de jaful și prada tuturor vrăjmașilor lor,

15. pentru că au făcut ce este rău înaintea Mea și M-au mâniat **din ziua când au ieșit părinții lor din Egipt până în ziua de azi!**"

(2 Imp.21:14-15)

Dumnezeu are o evidență a păcatelor lui Israel din ziua când au ieșit din Egipt și până în zilele lui Manase. Deși în istoria lui Israel a fost și generația neprihănită a lui Iosua care și-a cerut iertare pentru păcatele părinților lor (când sărbătoreau Yom Kippur de exemplu – vezi Levitic cap.16), Domnul tot mai ține evidența păcatelor generației din pustie. Deși în istoria lui Israel au avut loc treziri spirituale și a fost și o generație ca cea a lui David, cu toate acestea Dumnezeu ține cont de o vină a națiunii în Israel în evoluția ei istorică. Prin Manase, această vină depășește pragul despre care vorbeam. Prin Manase, paharul nelegiurilor lui Israel își atinge vârful. Drumul spre judecată devine ireversibil. Din Iuda, pâna la judecată, se pare că nu se mai poate naște o generație neprihănită. Lumile spirituale aduse de Manase vor domina conștiința lui Iuda până în ceasul judecării. În Iuda mai pot exista vase sfinte (ca Ieremia, Daniel și cei 3 prieteni etc.), dar poporul, ca națiune, nu mai poate experimenta o pocăință și o transformare reală.

Toate aceste evidențe ne motivează să cercetăm să vedem ce anume a făcut atât de rău acest împărat a lui Iuda. Iată CV-ul său spiritual:

- A umblat după urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul
- A ridicat din nou înălțimile
- A ridicat altare lui Baal
- A făcut un idol Astarteei ca Ahab
- S-a închinat întregii oștiri a cerurilor
- ***A zidit altare în Casa Domnului, a zidit altare întregii oștiri a Domnului în cele două curți ale Casei Domnului***
- Și-a trecut pe fiul său prin foc
- Se îndeletnicea cu ghicirea și vrăjitoria, și a ținut la el oameni care chemau duhurile și ghiceau viitorul.
- A făcut din ce în ce mai mult rău înaintea Domnului, mâniindu-L
- ***A pus idolul Astarteei în Casa Domnului***
- Manase a făcut mai rău decât tot ce făcuseră înaintea lui Amoriții și a făcut și pe Iuda să păcătuiască prin idolii lui
- Manase a vărsat de asemenea, mult sânge nevinovat

Am subliniat în lista de mai sus elementele care mi se par cele mai grave și cred că au fost determinante în rătăcirea lui Iuda. Iată concluzia autorul din v.9:

- „Dar ei nu au ascultat, și Manase a fost pricina pentru care s-au rătăcit și au făcut rău mai mult decât neamurile pe care le nimicise Domnul dinaintea copiilor lui Israel.”

Poporul nu a fost o simplă victimă. Poporul nu A ASCULTAT. Pe de o parte, neascultarea poporului l-a chemat pe Manase în istorie, iar pe de altă parte poporul s-a lăsat dus în rătăcirea adusă de Manase. Rătăcirea este cuvântul cheie. Minte poporului s-a întunecat, și rătăcirea a fost atât de mare încât ei au făcut mai mult rău decât neamurile canaanite izgonite de Domnul. Și în Levitic am văzut ce mari rele săvârșeau acele popoare. Cu toate acestea, Iuda le-a întrecut în nelegiuire! Iuda a întrecut popoarele canaanite, pe de o parte în perversiuni sexuale, crime, nedreptăți și ocultism, iar pe de altă parte făcând un lucru pe care popoarele canaanite nici nu aveau cum să îl facă și anume: pângărind Casa Domnului.

Bunicul lui Manase, Ahaz, îndrăznește să aducă un altar străin în Casa Domnului. Dar Manase umple curțile Domnului de altare străine pentru toată oștirea cerului și aduce acolo și idolul Astarteei. Când autorul ne relatează reforma lui Iosia, precizează că acesta a dărâmat din Casa Domnului casele sodomiților și locurile unde femeile împleteau corturi pentru Astartea. Deci, Manase a adus perversiunile sexuale în curțile Casei Domnului. Manase face ce nimeni nu a mai îndrăznit să facă până la el. Pângărește Casa Domnului și pervertește tot sistemul de închinare și tot mesajul purtat de Casa Domnului. Solomon a zidit temple idolilor, dar nu s-a atins de Casa Domnului. La fel au făcut și ceilalți împărați idolatri. Ieroboam a propus un sistem alternativ de închinare prin cei 2 viței și a interzis celor din Nord să coboare la Casa Domnului, dar Casa Domnului a rămas totuși în picioare. Alți împărați au neglijat Casa Domnului care s-a umplut de stricăciuni și și-a pierdut din slavă. Cu toate acestea, Casa Domnului a rămas în picioare ca un reper al adevăratelor valori, ca un indicator al adevăratei căi către Dumnezeu. Am analizat în Nord cum inițiativa lui Ieroboam de a se rupe de Sud și de a propune un sistem alternativ de închinare a dus la pierderea reperelor, fapt ce a dus la pierderea lui Israel. Totuși, în Sud mai era un reper, chiar dacă îndepărtat. Dar Manase distruge acest reper. Casa Domnului își pierde funcția și identitatea. În loc să devine un reper al binelui și o provocare spre schimbare morală pentru Iuda, devine un loc al răului și o provocare spre cufundare în păcat. Casa Domnului în loc să fie un loc al sfințeniei care să arate spre Dumnezeul cel adevărat, devine un loc al păcatului care arată spre dumnezei falși. Casa Domnului nu mai este locul care condamnă păcatul, oferind soluții și resurse pentru schimbare după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ci Casa Domnului devine un loc de validare a păcatului și oferă resurse pentru schimbare după chipul și asemănarea celui rău. Casa Domnului nu mai este reperul luminii din întunericul lumii, ci devine confirmarea întunericului din lume. Este cumplit! Această confuzie se amprentează atât de adânc în inima adulterină a poporului încât curățirea exterioară a Casei Domnului nu mai poate îndepărta confuzia interioară a națiunii. Manase, și apoi Iosia, curăță Casa Domnului de idoli. Dar percepția asupra Casei Domnului se pervertește definitiv în inima poporului.

Această legitate o cunoaștem de la lepădarea Casei Domnului de la Silo. Cortul Întâlnirii era la Silo. Dar fiii preotului Eli au curvit și necinstit darurile lui Israel chiar la Cort. Eli i-a

tolerat. Casa Domnului a devenit un loc de desfrâu, un loc în care păcatul era aprobat și validat. Și tot poporul știa de ce se întâmplă acolo. Domnul a considerat lucrul acesta atât de grav încât a lepădat Casa de la Silo pentru totdeauna. Chivotul a plecat din Cort, ajuns la Filistenii și apoi s-a întors în țară. Dar nu s-a mai întors în Cortul Întâlniri de la Silo. Mesajul era clar: Domnul a lepădat Casa de la Silo din pricina fiilor lui Eli și nu s-a mai întors niciodată în ea! Prin Samuel, Domnul aduce un sistem de închinare pe înălțimi care este validat de El până la ridicarea Templului. Și închinarea pe înălțimi avea neajunsurile ei, și apoi am văzut cât de greu a fost eliminată din Israel. De fapt a fost eliminată doar temporar de Ezechia și Iosia. Ea a persistat de fapt, sute de ani până la ducerea în robia babiloniană. Domnul însă a preferat închinarea pe înălțimi decât să se întoarcă în Casa de la Silo. El știa că atunci când mesajul de la Casa Domnului este pervertit, confuzia din conștiința națiunii este atât de mare încât doar lepădarea Casei mai poate fi o șansă de rehabilitare a mesajului divin și de îndepărtare a confuziei din conștiința religioasă a poporului. Iată ce ne spune Ieremia despre Casa de la Silo:

12. „Duceți-vă, dar, la locul care-Mi fusese închinat la Silo, unde pusesem să locuiască odinioară Numele Meu, și vedeți ce i-am făcut din pricina răutății poporului Meu, Israel!

13. Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste fapte, zice Domnul, fiindcă v-am vorbit dis-de-diminează, și n-ați ascultat, fiindcă v-am chemat, și n-ați răspuns,

14. voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo.

15. Și vă voi lepăda de la Fața Mea cum am lepădat pe toți frații voștri, pe toată sămânța lui Efraim!”

(Ieremia 7:12-15)

Ori, ce a făcut casa lui Eli Cortului Întâlnirii a fost o simplă joacă față de ce a făcut Manase Templului de la Ierusalim. Percepția asupra Casei Domnului a fost ireversibil pervertită în inima națiunii. Cărțile Ieremia și Ezechiel ne ajută să înțelegem acest lucru. Ieremia și Ezechiel profetează înainte de căderea Ierusalimului și de ducerea poporului în robia babiloniană. Ieremia profetează în țară, iar Ezechiel printre cei luați deja în robie înainte de căderea Ierusalimului. Atât în Ieremia cât și în cartea Ezechiel, descoperim cu stupefacție că Templul Domnului, în loc să fie reperul, lumina care să provoace poporul la pocăință și să îl conducă spre Domnul, este argumentul suprem al poporului pentru VALIDAREA modului lor păcătos de viață. Poporul face păcate mai mari ca păcatele canaanite, și cu toate acestea se crede bine înaintea Domnului și nu înțelege de ce profeții îi mustră și anunță pedeapsa. Rădăcina acestei rătăcirii: percepția eronată asupra Casei Domnului. Iată câteva pasaje din Ieremia care ilustrează cele spuse mai sus:

1. „Iată cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului:

2. „Șezi la poarta Casei Domnului, vestește acolo cuvântul acesta și spune: „Ascultați cuvântul Domnului, toți bărbații lui Iuda care intrați pe aceste porți ca să vă închinați înaintea Domnului!
3. Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta.
4. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare zicând: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!”
5. Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții,
6. dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră,
7. numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie.
8. Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare care nu slujesc la nimic.
9. Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți!...
10. Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, și ziceți: „Suntem izbăviți!”... ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!
11. Este Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu o peșteră de tâlhari înaintea voastră?” „Eu însumi văd lucrul acesta, zice Domnul!”

(Ieremia 7:1-11)

9. „Căci așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Iată, voi face să înceteze în locul acesta, sub ochii voștri și în zilele voastre, strigătele de bucurie și strigătele de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei.”
10. „Când vei vesti poporului acestuia toate aceste lucruri, ei îți vor zice: „Pentru ce ne amănință Domnul cu toate aceste mari nenorociri? Ce nelegiuire și ce păcat am făcut împotriva Domnului Dumnezeului nostru?”
11. „Atunci să le răspunzi: „Părinții voștri M-au părăsit, zice Domnul, s-au dus după alți dumnezei, le-au slujit și s-au închinat înaintea lor; iar pe Mine M-au părăsit și n-au păzit Legea Mea!
12. Și voi ați făcut și mai rău decât părinții voștri; căci iată că fiecare umblați după

pornirile inimii voastre rele și nu M-ascultați.

13. De aceea, vă voi muta din țara aceasta într-o țară pe care n-ați cunoscut-o nici voi, nici părinții voștri; și acolo veți sluji altor dumnezei, zi și noapte, căci nu vă voi ierta!”

(Ieremia 16:9-13)

Deși poporul făcea nelegiuiri mai mari decât popoarele canaanite izgonite de Domnul dinaintea lor, deși țara era plină de idolatrie, totuși în fața muștrărilor și avertismentelor lui Ieremia, el întreba: ***Pentru ce ne amenință Domnul? Ce nelegiuire și ce păcat am făcut împotriva Domnului, Dumnezeului nostru?*** Cum era posibil acest lucru? Răspunsul îl găsim în cap.7, și anume pervertirea funcției Casei Domnului. Argumentul lor suprem că sunt bine în relația cu Dumnezeu era însăși Casa Domnului. Casa Domnului devenise locul de validare a modului lor păcătos de viață. Iată moștenirea malefică lăsată de Manase. În Casa Domnului fusese promovată idolatria și sodomia. Deci de ce ar fi acestea lucruri greșite? Și ei se închinau la Casa Domnului și aduceau jertfe acolo. Deci, de ce să fie supărat Domnul împotriva lor? Rătăcirea și împietrirea inimii lor era înfiorătoare.

Ezechiel ne confirmă că înainte de robia babiloniană, Casa Domnului era plină de idoli și idolatrie:

1. „În al șaselea an, în ziua a cincea a lunii a șasea, pe când ședeam în casă, și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, mâna Domnului Dumnezeu a căzut peste mine.

2. M-am uitat și iată că era un chip care avea o înfățișare de om; de la coapse în jos era foc, și de la coapse în sus era ceva strălucitor ca niște aramă lustruită.

3. El a întins ceva ca o mână și m-a apucat de zulufii capului. Duhul m-a răpit între pământ și cer și m-a dus, în vedenii dumnezeiești, la Ierusalim, la ușa porții de la curtea dinăuntru, care caută spre miazănoapte, unde era locul idolului geloziei care stârnea gelozia Domnului.

4. Și iată că slava Dumnezeului lui Israel era acolo, așa cum o văzusem în vale.

5. El mi-a zis: „Fiul omului, ia ridică ochii spre miazănoapte!” Am ridicat ochii spre miazănoapte; iată că idolul acesta al geloziei era la miazănoapte de poarta altarului, la intrare.

6. Și El mi-a zis: „Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu marile urâciuni pe care le săvârșește aici casa lui Israel ca să Mă depărteze de Sfântul Meu Locaș? Dar vei mai vedea și alte urâciuni și mai mari!”

7. Atunci m-a dus la poarta curții. M-am uitat și iată că era o gaură în perete!

8. Și mi-a zis: „Fiul omului, ia sapă în perete!” Am săpat în zid și iată că era o ușă.
9. Și mi-a zis: „Intră și vezi urâciunile cele rele pe care le săvârșesc ei aici!”
10. Am intrat și m-am uitat; și iată că erau tot felul de chipuri de târătoare și de dobitoace urâcioase și toți idolii casei lui Israel zugrăviți pe perete de jur împrejur.
11. Înaintea acestor idoli stăteau șaptezeci de oameni din bătrânii casei lui Israel, în mijlocul cărora era Iazania, fiul lui Șafan; fiecare din ei avea o cădelniță în mână și se înălța un nor gros de tămâie.
12. Și El mi-a zis: „Fiul omului, vezi ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odaia lui plină de chipuri? Căci ei zic: „Nu ne vede Domnul; a părăsit Domnul țara aceasta!”
13. Și mi-a zis: „Vei mai vedea și alte urâciuni mari pe care le săvârșesc ei!”
14. Și m-a dus la intrarea porții Casei Domnului dinspre miazănoapte. Și iată că acolo stăteau niște femei care plângeau pe Tamuz.
15. Și El mi-a zis. „Vezi, fiul omului? Vei mai vedea și alte urâciuni mai mari decât acestea!”
16. Și m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului. Și iată că la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu spatele întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit; și se închinau înaintea soarelui spre răsărit.
17. Și El mi-a zis: „Vezi, fiul omului? Este prea puțin oare pentru casa lui Iuda că săvârșesc ei urâciunile pe care le săvârșesc aici? Trebuia să mai umple și țara cu silnicie și să nu înceteze să Mă mânie? Iată că ei își apropie ramura de nas!
18. De aceea și Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă și nu Mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta.”

(Ezechiel 8:1-18)

Dacă idolatria era acceptată și promovată în Casa Domnului, atunci cum putea fi considerat un lucru greșit? Casa Domnului era cea care definea normalitatea în relația cu Domnul. Casa Domnului îi învăța că este absolut normal să te închini Domnului, și să te închini și idolilor în același timp. Iată de ce poporul este așa de mirat când Ieremia îi mustră și anunță pedeapsa Domnului.

Mai este și un alt pasaj în cartea Ezechiel care ne ajută să înțelegem ce ajunsese Casa Domnului pentru poporul Domnului:

15. „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

16. „Fiul omului, iată, îți voi răpi printr-o lovitură ce ți-e mai scump în ochi. Dar să nu te jelești, nici să nu plângi și să nu-ți curgă lacrimile pentru ea.

17. Suspină în tăcere, dar nu plânge ca la morți! Leagă-ți turbanul, pune-ți încălțăminte în picioare, nu-ți acoperi barba și nu mânca pâinea de jale!”

18. Vorbisem poporului dimineața, și seara mi-a murit nevasta. A doua zi dimineața, am făcut cum mi se poruncise.

19. Poporul mi-a zis: „Nu vrei să ne lămurești ce înseamnă pentru noi ceea ce faci?”

20. Eu le-am răspuns: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

21. „Spune casei lui Israel: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, voi pângări Locașul Meu cel Sfânt, fala puterii voastre, ce vă e mai scump în ochi, lucrul iubit de voi; și fiii voștri și fiicele voastre, pe care i-ați lăsat după voi, vor cădea uciși de sabie.

22. Și atunci veți face cum am făcut și eu. Nu vă veți acoperi barba și nu veți mânca pâinea de jale,

23. veți sta cu turbane pe cap și cu încălțăminte în picioare, nu vă veți jeli și nici nu veți plânge; ci veți tânji pentru nelegiuirile voastre și vă veți văita între voi.

24. Ezechiel va fi un semn pentru voi. Veți face întocmai cum a făcut el. Și când se vor întâmpla aceste lucruri, veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeu.

25. Tu însă, fiul omului, în ziua când le voi răpi ceea ce face tăria lor, bucuria și fala lor, ce le este scump ochilor și lucrul iubit de ei, pe fiii și fiicele lor,

26. în ziua aceea, va veni un fugar la tine ca să-ți dea de știre și să auzi cu urechile tale.

27. În ziua aceea, ți se va deschide gura odată cu a fugarului, vei vorbi și nu vei mai fi mut. Vei fi un semn pentru ei, și vor ști că Eu sunt Domnul.”

(Ezechiel 24:15-27)

Poporul este așa de împietrit încât Domnul recurge la un gest șocant pentru a le stârni întrebări și a-i trezi din somnul lor păcătos. Prețul acestui semn este însă pierderea soției lui Ezechiel și punerea acestuia într-o situație nespuse de dificilă. La fel ca în situațiile în care a fost pus Osea, Dumnezeu pare crud. Înțelegând însă împietrirea care era în popor, iminența judecății și miza eternă a sufletului lor, perspectiva asupra tabloului se schimbă. Domnul pune în balanță jertfa și suferința temporară a slujitorilor Săi și suferința eternă a unui întreg popor care mergea spre iad. Domnul alege să aducă suferință în viața slujitorilor Săi cu scopul de a salva o națiune de la pierzare eternă. Așa a fost de la început. Domnul nu a intervenit pentru a-l apăra pe Abel de

furia lui Cain, dar a intervenit pentru a-l apăra pe Cain de furia răzbinătorilor. Aceste decizii luate de Domnul în defavoarea slujitorilor Săi, anticipează marea decizie de a-L trimite pe Fiul Său ca jertfă pentru salvarea omenirii. Ezechiel acceptă drama și ascultă fără să cârtească. Ezechiel înțelesese miza eternă pusă în joc, dragostea Domnului pentru poporul Său, precum și răsplătirile viitoare. Există un dincolo, există o slavă eternă generată de suferința prezentă. Răsplătirile primite de Ezechiel dincolo sunt atât de mari încât el va fi pe deplin reabilitat din groapa suferinței prin care a trecut.

Este șocant ce reprezenta Casa Domnului pentru popor, și anume era:

- „fala puterii voastre, ce vă e mai scump în ochi, lucrul iubit de voi” (v.21)
- „ceea ce face tăria lor, bucuria și fala lor, ce le este scump ochilor și lucrul iubit de ei” (v.25)

Nu ne-am așteptat la acest lucru din partea unui popor curvar și idolatru. Dar de ce era Casa Domnului fala puterii lor, lucrul iubit de ei cel mai mult, lucrul cel mai scump în ochii lor? Pentru că această Casă era pentru ei suprema validare a modului lor păcătos de viață. Poporul din robie avea să primească două vești:

1. Templul a fost dărâmat
2. Fiii și fiicele lor de la Ierusalim au fost omorâți.

Cu toate acestea, poporul nu va jeli și nu va plânge. Dar ce va face poporul? În traducerea lui Cornilescu poporul *va tânji după păcatele lor*, iar în alte traduceri: poporul *se va sfârși în păcatele lor*. Dacă ar fi să urmărim traducerea lui Cornilescu, sensul ar fi: poporul nu iubea Casa Domnului, ci păcatele lor. Ei iubeau Casa Domnului căci îi ajuta în marea lor iubire pentru păcat. Iubirea păcatului era mai presus decât iubirea pentru copii. Astfel, la vestea dărâmării Templului și la vestea morții copiilor lor, ei nu plâng, ci sunt tulburați în marea lor iubire pentru păcat. Dărâmarea Templului înseamnă îndepărtarea aceluia lucru care valida viața lor păcătoasă și îi ajuta în lupta cu propria conștiință. Durerea pentru pierderea copiilor este învinsă de dorul pentru acel mod de viață păcătos, validat de Templu. Poporul va tânji pentru păcatele lor, pentru vremurile bune când puteau păcătui liniștiți sub protecția Templului. Este înfiorător ce a ajuns Templul pentru mintea lor. De aceea, singura soluție de vindecare a fost dărâmarea Templului. Iată răul adus de Manase în Ierusalim. Iată de ce Manase este cauza robiei babiloniene!

Este interesant că autorul nu menționează pocăința de la sfârșitul vieții lui Manase, și nici curățirea pe care a făcut-o el în Casa Domnului și în țară. Autorul urmărește mai degrabă destinul Casei Domnului, decât destinul împăraților. Și autorul știe că acea curățire făcută de Manase a fost doar formală și fără impact în inima poporului. Amon readuce în țară toată idolatria promovată de tatăl său Manase, iar poporul o primește cu inima deschisă. Curățirea făcută de Manase a fost doar la nivelul aparențelor. Inima poporului a rămas în întuneric și rătăcirea

adusă de Manase. De aceea, probabil, autorul nici nu o mai menționează. Pentru autor e important de relatat lovitură decisivă pe care cel rău a dat-o prin Manase, Casei Domnului și destinului poporului lui Dumnezeu. Cât de mult s-a trudit cel rău ca să aducă în istorie un vas ca Manase. S-a trudit să adune în dreptul lui Israel păcat peste păcat, pentru ca monstrul Manase să poată activa în istoria acestui popor nelegiuit. Manase a fost rodul rătăcirii și persistenței în păcat a lui Iuda.

Amon umblă și el pe calea tatălui său. Este omorât după doi ani de domnie, dar poporul lovește pe uneltitori și îl așează împărat pe Iosia, fiul lui Amon. Pe de o parte, observăm că moștenirea davidică încă mai avea impact în Iuda. David, cel care l-a cruțat pe Saul, este cel care a înrădăcinat în Iuda respectul special față de împărat și autoritatea sa. Poporul, chiar dacă idolatru și corupt, reacționează când Amon este omorât. Pe de altă parte, observăm o intervenție a harului în istorie. Amon readuce idolatria din timpul lui Manase, dar Domnul nu-i dă decât doi ani de domnie. În schimb, se ridică pe tron Iosia, cel care va face o nouă reformă. Prin această intervenție, Domnul poate amâna pedeapsa și mai poate prelungi o vreme istoria lui Iuda.

În Noul Legământ, Domnul are o strategie nouă cu privire la Casa Lui. Templul Domnului este format din mai multe temple vii, din mai multe Biserici locale răspândite peste tot pământul. Acestea nu sunt organizate într-o structură piramidală de tip instituțional. Ele sunt conduse de Duhul Sfânt și pot avea destine spirituale distincte. În cartea Apocalipsa, Hristos realizează o judecată a 7 Biserici locale din Asia Mică. Unele Biserici sunt în declin spiritual, iar altele în creștere spirituală. Cele 7 Biserici se pot ruga una pentru cealaltă, dar Hristos nu le cere în mod direct să intervină peste lucrarea din cealaltă, dar Hristos nu le cere nici Bisericii din Efes, care era un fel de Biserică-mamă pentru celelalte Biserici. Epistolele pauline ne arată că fiecare Biserică locală are un destin aparte, care poate fi foarte diferit de destinele celorlalte Biserici locale. Bătălia pentru Casa Domnului se dă în dreptul fiecărei Biserici locale în parte. În Noul Testament, nu avem prezentat un atac spiritual global al celui rău asupra unei structuri piramidale a unei Biserici unite din punct de vedere instituțional, ci în Noul Testament, lupta spirituală este prezentată prin atacuri specifice îndreptate spre anumite Biserici locale. Strategia este foarte inteligentă. Dacă în vechime, era doar Templul de la Ierusalim, acum sunt mai multe Temple/Biserici locale pe întreg pământul. Dacă un Templu viu este zdrobit, totuși mai sunt altele care poartă Lumina și Adevărul lui Hristos. Cu toate acestea, războiul spiritual împotriva Casei Domnului de la Ierusalim reprezintă paradigma pentru războiul celui rău îndreptat împotriva fiecărei Biserici locale în parte, din întreaga istorie. Și de multe ori a reușit. Observăm în 1,2 Împărați faptul că firul credinței nici nu se poate moșteni și parcă nici nu se poate transmite mai mult de două generații. Nu avem consemnat undeva trei împărați consecutivi buni și trei generații credincioase una după alta. Maximul este de două, dar și în aceste situații la a doua generație se văd deja semnele căderii. În Apocalipsa, în secolul 1, la 40 sau 60 de ani după înălțarea Domnului și atât de aproape de mărturia apostolilor, avem deja 5 din 7 Biserici amenințate cu lepădarea și luarea harului. Nu mai vorbim de exemplele din scrisorile pauline. Biserica din Corint fusese plantată de însuși Pavel și cât de bine a început această Biserică. Dar

la doar câțiva ani, când Pavel scrie 1 Corinteni, suntem îngroziți de dezastrul spiritual din Biserică: dezbinări, certuri, afirmare de sine, curvie tolerată, căsnicii în ruine, idolatrie, beție la Cina Domnului, slujire din afirmare de sine și sub influența duhurilor demonice, negarea doctrinei învierii. Cei care susțin transmiterea harului de la o generație la alta în Biserică, se pare că nu au lecturat niciodată nici 1,2 Împărați și nici Noul Testament. Ce har să transmită mai departe Biserica din Corint? Sau ce har să transmită cele 5 Biserici din Apocalipsa amenințate tocmai cu luarea harului? Harul se poate lua. Iată de ce nu poate fi transmis din generație în generație. Harul nu se transmite, ci se naște în fiecare generație, acolo unde apare credința autentică!

Lovitura fatală dată de Manase Casei Domnului de la Ierusalim, își găsește oare ecou în Noul Testament? Care sunt loviturile fatale prin care cel rău poate lovi într-o Biserică locală? Prin lovitura sa, Manase a pus pe același taler calea Domnului și calea păcatului, și a făcut din Casa Domnului o validare a idolatriei și a trăirii în păcat. Același lucru îl urmărește diavolul și în Noul Legământ. Am pomenit de 1 Corinteni. Biserica devenise un loc unde oamenii deveneau nu mai buni, ci mai răi (vezi 1 Cor.11:17). Biserica devenise un loc care valida curvia, afirmarea de sine, dezbinarea, trăirea după firea pământească. Așa că cei care se adunau nu deveneau mai buni, ci mai răi.

Sunt două greșeli fundamentale prin care o Biserică își pierde harul și devine ceea ce a devenit Casa de la Ierusalim în urma faptelor lui Manase. Prima este când Biserica tolerează și validează trăirea în păcat, trăirea după firea pământească. A doua este când Biserica predică, validează, promovează erezii, doctrine false care lovesc direct în Evanghelie. Scrisorile pauline și scrisoarea Apocalipsei către cele 7 Biserici, ilustrează aceste două modalități prin care diavolul vrea să pângărească Templele vii ale Domnului. De multe ori, cele două atacuri operează simultan și sunt strâns legate între ele. Funcția fundamentală a Bisericii este să Îl înalțe pe Hristos cel adevărat și să susțină schimbarea autentică a oamenilor după chipul și asemănarea lui Hristos. Când Biserica înalță un Hristos fals și/sau nu mai motivează și susține transformarea reală a oamenilor după chipul lui Hristos, ea își pierde funcția. Ba mai mult, pentru că pretinde a-L reprezenta pe Hristos pe pământ, ea arată o direcție falsă și validează un Hristos fals și o viață falsă. Ezeziile care lovesc în identitatea lui Hristos sunt fatale. Hristos este viu și adevărat. El se revelează în Logos. Nu poți umple termenul de Hristos cu orice informații dorești și să te lauzi că, crezi în Hristos. Hristos este adevărul și El se revelează prin adevăr. Hristos este și Cel care transformă. Mântuirea nu înseamnă doar a fi iertat în baza jertfei lui Hristos. Mântuirea, ne spune Pavel (vezi Romani 6), înseamnă în esența ei unirea cu Hristos, comuniunea cu Dumnezeu, transformarea omului după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Predicarea unor doctrine false despre Hristos nu poate produce transformarea. Transformarea vine doar prin adevăr, pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului și în El nu este minciună. Dumnezeu al adevărului lucrează prin adevăr. Dar poate exista situația când doctrina de bază predicată de o Biserică este corectă, dar nu mai apare schimbarea. Și aici este problema cea mai mare. Evangheliile, toate în cor, ne vorbesc despre religiozitatea și falsitatea poporului evreu, în

ciuda lipsei cu desăvârșire a idolatriei exterioare. Ritualurile de la Casa Domnului erau împlinite impecabil, Legea se citea în fiecare Sabat, în fiecare sinagogă, în auzul poporului. Nu se găsea nici un idol pe tot teritoriul lui Israel. Și cu toate acestea, Isus îi numește pe evrei fii ai diavolului. Poporul era bombardat cu informații adevărate, dar nu se producea acea transformare lăuntrică după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Poporul trăia în firea pământească sub masca unei religii perfecte, iar Casa Domnului devenise validarea supremă a felului lor de viață păcătos. Acesta este cel mai subtil și complex atac al celui rău care poate profana Templul. Cum s-ar traduce acest atac în dreptul unei Biserici locale? La fel cum nu existau idoli de piatră în țară, la fel nu vor exista lucruri foarte vizibile nici acum, ca de exemplu: doctrine false, erezii nimicitoare, atacuri directe asupra identității lui Hristos. De asemenea, nu va fi promovată prin predicare, imoralitatea și libertinajul. Dimpotrivă, se vor predica doctrine corecte despre Dumnezeu și se va afirma necesitatea trăirii după poruncile lui Dumnezeu. Dar vor fi doar informații lipsite de viață. Doctrinile corecte, fuga de păcatele mari, promovarea moralității, împlinirea cu conștiinciozitate a ritualurilor religioase, înfăptuirea unor fapte evlavioase, vor avea de fapt rolul de a ascunde, de a proteja o viață lăuntrică departe de Domnul, o viață lăuntrică în care omul este dumnezeu, în care omul este el cu planurile lui, și în care trăiește după firea pământească. Din afară, omul pare bun, moral, la locul lui. Dar în interior, domină iubirea de sine, iubirea de această lume, afirmarea de sine, egoismul, invidia, neiertarea, judecarea aproapelui, invidia, egoismul, dualitatea. Într-un astfel de context religios s-a născut Mântuitorul și El a confruntat o astfel de idolatrie ascunsă a inimii. Pentru aceasta Mântuitorul:

- A vorbit despre un Dumnezeu viu, despre Tatăl care este în ceruri și care vrea o relație vie, o comuniune permanentă cu făptura umană.
- A comutat atenția de pe partea ritualică a Legii lui Dumnezeu pe partea morală a ei.
- A dezvăluit adevărata semnificație a părții morale a Legii lui Dumnezeu :
 - Ridicând standardele morale coborâte de un popor dual
 - Confruntând ipocrizia și încălcarea unor porunci din Lege neglijate de popor (iubirea aproapelui, de exemplu)
 - Promovând schimbarea lăuntrică, interioară, în profunzime
 - Punând accent pe ce vede Tatăl în ascuns, și nu pe neprihănirea realizată în văzul oamenilor
 - Mutând accentul de pe împlinirea unui set de reguli, pe o viață condusă de dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele
 - Oferind teste morale și spirituale celor de lângă ei, pentru a le demonstra pe viu realitatea falimentului lor moral (exemplul tânărului bogat).

Și în toate acestea, Hristos:

- a întrupat El Însuși Legea lui Dumnezeu, oferindu-le un model viu și autentic de relație cu Dumnezeu
- le-a vorbit, nu într-un limbaj teologic abstract, ci într-un limbaj accesibil cu exemple concrete și clare din viața lor, cu pilde simple și profunde în care omul de rând să se poate regăsi
- a argumentat ideile predicilor Sale cu autoritatea Legii lui Dumnezeu.

În lumina acestor lucruri, se cade să ne amintim că termenul de **creștin** este derivat din cuvântul Cristos. A fi creștin, sau a fi pe drumul mântuirii, înseamnă a fi într-un proces real, viu, dinamic, permanent și progresiv de transformare a omului lăuntric după chipul și asemănarea lui Isus Hristos. A fi creștin, înseamnă a fi fascinat de Isus Hristos și de conlucrarea de secund cu Duhul lui Dumnezeu pentru urmarea modelului cristic. Din păcate, în țara noastră trăim într-o ignoranță spirituală îngrijorătoare. Foarte mulți se bat cu pumnul în piept că ei au adevărata credință, că ei o au de 1000 de ani, de 2000 de ani sau de 600 de ani, și creștinismul se definește prin apartenența la confesiunea cea dreaptă. Cu toții pretindem că avem adevărul, dar cine trăiește după adevăr în viața de zi cu zi? Din perspectiva lui Dumnezeu, însă a fi creștin înseamnă a trăi ca Hristos. Vrei să știi dacă ești creștin, dacă ești pe drumul mântuirii? Foarte simplu: privește cu atenție la ce faci în cămeruța ta, la cum arată omul dinlăuntru, la modul în care se manifestă acesta la locul de muncă, într-un conflict, în boală, în momentul pierderii unui bun material, când ești nedreptățit, când moare cineva drag, când gătești, când faci curat în casă, în relația cu soția/soțul, în raportarea la stat și la autoritate ...Dacă în toate aceste domenii calci pe urmele lui Hristos, trăiești ca Hristos, atunci ești creștin. Dar dacă nu, poți să aparții simultan la toate religiile mântuirii, lucrul acesta nu îți folosește la nimic.

Oare nu acesta este mesajul Predicii de pe Munte rostit unui popor super-religios, care trăia în religia corectă, care venea din Avraam, care era tăiat împrejur a opta zi, care se bătea cu pumnul în piept că ei de 1500 de ani au Adevărul și mântuirea? Oare nu unui astfel de popor Mântuitorul le-a zis:

21. "Nu oricine-Mi zice: "Doamne, Doamne!" va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.

22. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?"

23. Atunci le voi spune curat: "Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege."

24. De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.
25. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidita pe stâncă.
26. Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit care și-a zidit casa pe nisip.
27. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare.”

Matei 7:21-27